

когого прѣди малко бѣше свѣршилъ. Като видѣ този образъ Шатильонъ издаде гласъ на почудваніе, но не сполучи освѣтъ едно прѣзрително усмихваніе. Онзи образъ прѣдставяше чудесно наистинѣ, господжѣ Мазаніелицѣ, въ царскитѣ ѣ прѣмѣны, който образъ масторската рѣка на Лужара бѣше исписала на платно въ два дни, и който Мазаніель, като тури въ единъ обтокъ (черчево) позлатенъ и кадифанъ, въ който бѣше понапрѣдъ туренъ образътъ на Лудодика 14-го, прѣдстави го прѣдъ вратата си на очигледъ на народа, който го посрѣшнѣ съ прѣхласнѣты выкове отъ радость, и за мщеніе.

Напрасно Маркызътъ, който гледаше прѣзъ прозорецътъ тѣзи движенія, търсяше въ тѣхъ добритѣ извѣстія на съгледатая мышкаринъ.

При това твърдъ му бѣше криво като гледаше че живописецътъ оставаше като трете лице при Мазаніела, но понеже разбираше че таквъшъ щѣше да о повелѣніето на домакыня, не направи никакво забѣлѣжаніе за това.

Обрѣженъ съ хладнокрѣвіето което характеризова мѣжѣтъ отъ высше съсловіе, попыта рыбаля каквы извѣстія има за Маріѣ Аркскѣ.

Но прѣди да раскажѣмъ за тѣзи сѣѣнѣ за по добро разясненіе нека опишемъ мѣстото на драмѣтъ и подличницѣтъ.

Въобразѣте си единъ лазаронинъ полуголъ, оборенъ отъ прѣдишнѣ бѣдность и смаянъ отъ сегашното промѣненіе; въобразѣте си стѣны окѣжены и почернѣлы, голы отъ всяко украшеніе, постелкѣ отъ който ся ронеше натѣпканата плява; столины (масы) дебелы и кривы и хромы столоче; кошници, сѣѣдове за готвеніе и орѣжіе разнебытено натрупаны; а на срѣдъ единъ желѣзенъ огникъ (мангалъ) на който една стара баба обращаше рыбы да ся пекѣтъ и поливаше краѣе масло раступено въ едно гърне съ макароны; въобразѣте си всичко това и за приращеніе на то-